

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

La por a créixer

LA TRAMA: Boris, Carlos i Àlex, germans d'ascendència gallega tornen al poble per vendre's la casa pairal, un cop allí les relacions es compliquen amb un accident de trànsit, un viatge al Brasil i el neguit de créixer; passats set anys retornen al cau familiar per enterrar la seva mare.

La pel·lícula: El cinema espanyol de la darrera fornada cronològica es preocupa pels problemes de creixement, l'assumpció de responsabilitats pròpies d'adolescents que, amb més pena que glòria, han d'acceptar que el temps passa. Allò del mite de Peter Pan, versió carpetovetònica. Multiplicat per tres. Miguel Santesmases (*Amor, curiosidad, prozak y dudas*) s'aplica a fer crònica històrica del relat d'aprenentatge sentimental de tres germans antagonics, però amb un denominador comú: la por a créixer.

El film posa en evidència, patètica, un dels greus problemes que pateix el cinema fet a l'estat de les autonomies. És a dir, llis i llaç, el guió. *Días azules* suporta la síndrome franquista de deixar-ho tot lligat i ben lligat. Per tant, res no acaba de funcionar amb fresca versemblança. Guionista i director pequen

Días azules

Director: Miguel Santesmases. Intèrprets: Óscar Jaenada, Javier Pereira, Javier Ríos, Marta Larralde. Espanya, 2006. 96 minuts. Rambla.

per excés i, ahora, per defecte. Total: no es refien de la capacitat fabulista de l'espectador despert. Des de les situacions forçadament encastades en *discos, pubs* i *puticlubs*, als diàlegs de suada transcendència sociològica –el film tempteja entre els 90's i els 2000–, l'acció dramàtica remet a èpoques gallegues ben lluny de xapapotes i d'incendis forestals. El trajecte narratiu circula des de la comèdia juvenil horterera fins el melodrama familiar amb ínfules d'alliçonament sentimental. És el que he dit: peti qui peti, la qüestió és superar la frontera dels trenta tacos amb una certa dignitat personal. Óscar Jaenada és el *quillo* xulesc –per a quan el Mario Moreno, Cantinflas?–, Javier Pereira amb un dels somriures més dentrífics i estimulants que ha parit, en dècades, el cinema hispànic, i una galeria d'actrius, que es mengen la pantalla i deixen en pura crosta corsecada un film aperitiu.

La frase: "Jo no crec en res, i menys encara en l'amor i la justícia". La colpidora frase és del germà gran, en Boris, paio descregut i fatxada, que al cap i a la fi, no pot amagar les seves greus mancances sentimentals: la por a estimar. Quant la justícia, la cosa ja és més crua.

La recomanació. Interessant en grau superlatiu per a cinèfils de la cosa generacional, sector melodrama trenta-quaranta.